

Het Verhaal van Koning Eik en Koning Hulst

Volgens een oude mythe leefden er ooit twee koningen, broers van elkaar, in één koninkrijk, ver van hier. Hoewel zij hetzelfde land deelden, waren hun werelden totaal verschillend.

In het Noorden regeerde Koning Hulst. Daar was het altijd koud en donker, en sneeuw bedekte het land bijna het hele jaar. Hulst was de oudste van de twee en stond bekend om zijn wijsheid. Hij droeg een zware wintermantel en een krans van hulstbladeren op zijn hoofd. In zijn hand hield hij een staf van hulst, de plant die zelfs in de diepste winter groen blijft en zo hoop en kracht uitstraalt te midden van de kou.

Het volk van Koning Hulst had geleerd te leven met schaarste. Ze gingen zuinig om met voedsel, bereidden zich voor op moeilijke tijden en namen rust wanneer dat nodig was. Hun leven was sober, maar diep in hun hart brandde een innerlijk licht.

In het Zuiden woonde Koning Eik. Hij droeg slechts een krans van eikenbladeren, want meer had hij niet nodig. In zijn rijk was het warm, de zon scheen overvloedig en de natuur stond vol in bloei. De eik, krachtig en vol blad in de zomer, was het symbool van zijn heerschappij.

Voor Koning Eik was levensvreugde het hoogste goed. Zijn volk vierde feesten, zaaide en oogstte, en genoot van overvloed en vruchtbaarheid. Er werd gelachen, gegeten en gedanst zolang de zon hoog aan de hemel stond.

Maar ook in het Zuiden kwam onvermijdelijk de winter. De dagen werden korter, het werd kouder en de voorraden slonken. Koning Eik en zijn volk wisten niet goed hoe ze met deze tekorten moesten omgaan; ze hadden nooit geleerd te leven zoals de mensen in het Noorden.

Toen besloot Koning Eik dat het tijd was om zijn broer op te zoeken. Hij wilde het licht en de warmte terugbrengen, zodat er weer overvloed en feest kon zijn.

Op 21 december arriveerde hij in het Noorden en trad hij zijn broer tegemoet. Hij smeekte Koning Hulst om de zon terug te laten keren. Hulst lachte en zei dat het volk van Eik moest leren matiging te kennen: rust te nemen, zich te bezinnen en krachten te verzamelen. Alleen zo kon er ruimte ontstaan voor nieuwe plannen en een nieuw begin.

Koning Eik was het daar niet mee eens. Hij wist zelfs niet hoe hij dat anders moest aanpakken. Vastberaden verklaarde hij dat hij zou vechten voor het licht.

De broers vochten een hevig gevecht. Koning Eik streed voor de zon en zijn volk, en uiteindelijk overwon hij Koning Hulst. Vanaf dat moment keerde het licht langzaam terug. De dagen werden langer, de warmte nam toe en het leven ontwaakte opnieuw. Dit keerpunt vieren we nog altijd op 21 december: de midwinterzonnewende. Het werd het moment van zaaien, hoop en feest wat we vandaag kennen als Kerstmis.

Maar het verhaal eindigt daar niet.

Elk jaar, op 21 juni, klopt Koning Hulst opnieuw aan bij zijn broer. Dan is hij het licht beu en verlangt hij naar rust en duisternis. Ditmaal wint hij het gevecht. De dagen beginnen weer te korten en de wereld keert langzaam naar binnen. Het volk krijgt tijd om te herstellen, stil te staan en plannen te maken. Dit vieren we als de midzomerzonnewende.

Zo houden de broers elkaar in evenwicht, jaar na jaar. En zo leeft de oude wijsheid voort: dat licht en duisternis elkaar nodig hebben, en dat groei en rust samen het ritme van het leven vormen.

